

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almodaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
http://www.eltemps.cat
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.
Coordinació: Jaume Monzó.
Cap de redacció: Enric Rimbau.
Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda, Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (documentació).
Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí, Àlex Milian i Gemma Morales (secretària de redacció).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lingüística), Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa Prieto (maquetació i gràfics).
Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí Colomines, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Fontana, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan de Sagarra, Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.
Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià Claramunt (Castelló), Miriam Díez (Roma), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carla Fibla (Rabat), Pere Habet (Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres), Carles Marqués (Menorca), Octavi Martí (París), Anna Sàez (Lleida), A. V. Santamaria (Alacant), Marc Segalès (Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Albert Balanzà, Vicenç Batalla, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol, Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Jordi Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Enric Llebot, Joan M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiumenge (el Caire), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Violeta Tena, Sergi Vicente (Pequin)
Traductors: David Egea (alemany), Yolanda Girao (italià), Maite Insa (anglès i francès).
Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.
Disseny capçalera: Enric Satué.
Foto portada: EL TEMPS.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler i Gemma Ferrando (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Margalida Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i Pilar Martí.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.
Alboraia (Horta).
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Ulleres espanyoles

L'acces a la independència de la República de Montenegro ha generat una reacció de gran inquietud entre els responsables polítics espanyols, que ha arribat a graus pròxims a la histèria en la seua traducció publicada als mitjans de comunicació.

La tesi –difosa en tota mena d'articles i tertúlies i, fins i tot, fixada en forma de solemnes editorials– és ben simple; el procés d'autodeterminació de Montenegro no és aplicable als casos català i basc. I per poder mantenir una afirmació tan contundent s'han dedicat a acumular dades històriques de tota mena que puguen distingir el cas d'aquest territori dels que, a ells, els preocupen tant des de fa tant de temps.

És ben curiosa la percepció de les analogies a què porta mirar a través de les ulleres del nacionalisme espanyol. Segons ells, Montenegro és poc menys que una estranyíssima excepció extraterrestre, amb catacterístiques polítiques d'un exotisme absolut, en compte d'una xicoteta república mediterrània bastant més propepra que Grècia i on els seus ciutadans tenen a la butxaca els mateixos euros que nosaltres.

El sistema ve a ser el mateix pel qual totes les comunitats autònomes de l'estat són exactament igual d'espanyoles. Així, un català i un valencià, posem per cas, són idènticament espanyols, i, a més, nacionalment indistingibles d'un ciutadà de la Rioja. Però aquest valencià i aquest català, indentitàriament clònics en la seua espanyolitat, són radicalment diferents quan es parla de "l'altra" identitat, de "l'altra" llengua, de "l'altra" cultura. Aquest raonament absurd, de base gairebé infantil, triomfa extraordinàriament en els ambients polítics, periodístics i intel·lectuals madrilenys, però és absolutament inexportable fora de les fronteres mentals espanyoles. Bé, allà ells.

Tot plegat no és més que una qüestió de drets. De drets col·lectius, però també de drets individuals dels ciutadans. Suposadament, per sobre de la voluntat política de catalans o bascos hi ha els drets de l'estat. No de les persones, sinó d'una organització jurídicopolítica que es legitima a si mateixa per la via dels fets i de la imposició i no pas a través de la democràcia. En aquest sentit, cal reconèixer la qualitat democràtica de la República de Sèrbia, que ha reconegut immediatament i sense reserves el resultat d'una decisió dels ciutadans montenegrins que podria haver estat discutida perquè la victòria dels independentistes ha estat només unes dècimes per sobre dels requeriments de la UE. Enhorabona, doncs.

Als nostres lectors

És que és molt guixut que algú digui que està en política per forrar-se! Com pot ser que hi hagi algú que pugui fer aquesta afirmació –encara que sigui per telèfon i privadament– i ni tan sols afecti les seves possibilitats de ser president de la Generalitat, ministre o portaveu del grup parlamentari del PP a Madrid? En quin país vivim? Quina mena de forat és això de Terra Mítica? Quants diners ha costat a quanta gent? Quants diners costarà encara? Com pot ser que el PP del País Valencià hagi aplicat aquest tipus de gestió sense cap limitació? Com pot ser que el PP continui governant encara? Quant s'acabarà aquest malson polític? La portada d'aquesta setmana és una llumeta al final del túnel. Petita, de moment, però brillant.

Salvador Cot